

SM127

Ons verschuilen in een virtuele wereld is een heel slecht idee

Ik zag een post voorbijkomen met een kort *TikTok*-filmpje van een jonge vrouw die zichzelf een van de nieuwste *avatars* had aangemeten, in de vorm van een filter dat haar veranderde in een perfect fotomodel.

Die filters zijn tegenwoordig zó goed, dat je niet meer kunt zien dat het fake is. Alle uiterlijke kenmerken van een gezicht worden aangepast aan wat tegenwoordig als ‘mooi’, ‘knap’ of ‘aantrekkelijk’ wordt gezien (wat uiteraard onderhevig is aan een heleboel subjectiviteit en culturele connotatie). Aan het einde van het filmpje laat ze haar eigen, reële onopgemaakt zelf zien en het verschil was enorm. Ineens was daar een ‘normaal mens’.

Ik stel me zo voor, dat als je je altijd aan je omgeving hebt voorgesteld door dergelijke filters en je gaat daten, er toch écht een keer een moment komt dat je je ware kleuren moet laten zien en je iemand een hand moet geven als je ware zelf. Dat brengt een pas écht dystopisch beeld in mij op. Want in de volledig synthetische wereld van de Metaverse hoef je je nóóit bloot te geven en kun je altijd de meest kunstmatige versie van jezelf laten zien.

Uiteindelijk worden we dan, als ik dit beeld even extreem extrapoleer — vergeef me — verwaarloosde klompen vlees in een vervuilde woonkamer met een VR-headset op, onszelf presenterend als prachtige, vlekkeloze en eeuwig jonge avatars, rondspringd in een wereld die elk moment kan verdwijnen als de stroom uitvalt.

Als ik mijn fantasie de vrije loop laat, zie ik de toekomstige virtuele mens, die zich jaren verschuilde in een virtuele wereld, na een suprasystemische infrastructurele collaps als gevolg van overshoot (*), aarzelend en met de ogen knipperend tegen het vale licht, als verwaarloosde vleesklompen uit hun schuilplaatsen komen, strompelend houvast zoekend in een reeds vergane wereld.

Maar ja, dat is mijn fantasie, hè?

Ik schreef al eerder een essay over AI als ChatGPT:

<https://www.demensalsgrens.nl/wordpress/wp-content/uploads/2023/02/De-mens-als-grens-van-Bart-Flos-SM105-De-bekerplant-waar-we-in-zijn-gevallen-essay.pdf>

En meer recent uitte ik mijn ongerustheid over de exponentiële groei van AI die onze unieke creatieve menselijke eigenschappen verkwanselt:

<https://www.demensalsgrens.nl/wordpress/wp-content/uploads/2023/02/De-mens-als-grens-van-Bart-Flos-SM123-Over-de-opkomst-van-AI-en-de-ondergang-van-de-originele-mens.pdf>

(*) overshoot of overconsumptie: wanneer een populatie de draagkracht van de leefomgeving overschrijdt.

Milieuvervuiling, vernietiging van de biodiversiteit en klimaatverandering zijn symptomen van overshoot. Filters, *avatars* en *metaverses* zijn volledig afhankelijk van de elektriciteit die de moderne samenleving produceert en zullen instant verdwijnen zodra wij onze leefomgeving voorbij het kantelpunt van instorting brengen. Poef, weg!

Meer weten?

<https://www.demensalsgrens.nl> (website, WordPress)

‘De mens als grens — Over de onbuigzame barrières van ons bestaan’.

<https://www.managementboek.nl/boek/9789083207742/de-mens-als-grens-bart-flos> (boek ‘De mens als grens’ op Managementboek)